

CẬU PHI VẮNG LỜI MẸ

G IỜ xô nực, các lớp học của một trường kia đều ra chơi-dồn. Ô!

Ồ! Tiếng xe hơi chạy ngang, nào kèn,

nào trống om-sòm, bụi bay mịt dất, bao nhiêu học-trò đều đổ ra, kẻ thì xin giấy, kẻ thì lượm giấy. Cậu Phi, con ông Hoàng, cũng lượm được một miếng giấy. Cậu lăm-nhằm đọc mấy chữ đầu: «Cinéma parlant.» Cậu reo mừng: «À! Chớp bóng nói, lạ chưa! Từ hồi giờ mình không thấy.» Cậu cứ suy-ngĩ

trong lòng: «Minh xem chớp bóng nói này chắc không tội-lỗi gì, vì mình không biết, đi xem chơi một lần, có lẽ không sao!» Từ đó cho đến giờ về, không phút nào là cậu Phi không nghĩ đến, cậu trông cho mau tan buổi học. Nhưng khốn nỗi chiều nay lớp cậu còn phải làm vườn nữa. Dầu vậy, Phi cứ nghĩ đến luôn. Mãn giờ, cậu bươn-bà chạy về đến nhà, không kịp thay quần-áo hay rửa tay chơn, cậu gọi mẹ

—Má ơi, má! Má dầu rồi, má?

—Gi thế con? Bà Hoàng àu-yếm đáp. Nghe tiếng mẹ trả lời nơi phòng ăn, cậu mau chơn chạy vào, bà Hoàng đang dọn cơm ăn.

—Chớp bóng nói, mà à, lạ lắm, giấy dày nè, lỗi nay mà cho phép con đi xem, nghe!

Vừa nói, vừa đem mảnh giấy tận mắt bà Hoàng. Bà không cần đưa mắt vào mảnh giấy, chỉ liếc qua bộ mặt hơn-hở của cậu con, rồi vừa tiếp lấy mảnh giấy, vừa nói:

—Thôi, con hãy ngồi đây cho má hỏi đã. Chiều nay

giờ chơi con chơi gì? Nói mà nghe thử.

Bực-tức, cậu có ý trách sao mẹ chậm cho phép, lại còn hỏi đông-dài. Cậu nói lạnh:

—Thưa má, chiều nay con chơi vui lắm, nào nhảy dây, nào làm vòng bắt, nào chơi...

—Vòng bắt là sao con? Có phải vẽ một cái vòng thật lớn rồi lựa-chọn một nửa vào vòng, còn một nửa thì ở ngoài, rình coi kẻ ai đứng gần thì chụp má kéo ra ngoài hay không con?

—Phải đó, má. con chơi thế đó má

BÀ HOÀNG KHUYẾN-BẢO CON.

lắm, mà à, nhưng con ước-ao được xem chớp bóng nói tới nay vì họ chỉ chớp có hai đêm thôi; và lại, mai là Chúa-nhật, nghỉ học, con khỏi lo bài-vở nữa!

Bà Hoàng nichich mấp cười rồi nói:

—Đều con xin mà không thể cho được. Này, con xem cái vòng bắt mà con chơi buổi chiều thật dạy-dỗ con nhiều lắm, vì hề ai vào vòng rồi thì phải ở «giữa» chớ đừng ra gần ngoài. Nếu người ở ngoài nín được thì lời ra và cũng cứ rình mà bắt người ở trong như vậy. Cũng một thể ấy, con ơi, hiện nay con vào «vòng ân-diễn» của Chúa rồi, thì kẻ nghịch-thù của con, là ma-quỉ, như sư-tử rống, đi rình-mò chung-quanh, tìm-kiếm người nào nó có thể nuốt được» (I Phi-e-rơ 5 : 8). Ma-quỉ có trăm phương ngàn kế mà phá hại tin-dô, con là con-cái của Chúa thì cần phải làm sáng danh Chúa chớ.

—Nhưng con tưởng chớp bóng này không tội đâu, má!

Hai mắt cậu liếc bà Hoàng dường như thôi-thức bà cho phép vậy.

Thật không phải tội đó con, nhưng làm đều nào có thể gây cho người khác phạm tội thì đừng làm. Nếu con bước vào rạp chớp bóng thì con sẽ mất nhiều dịp-tiện mà thờ-phượng Chúa lắm, vì bao nhiêu tâm-trí của con đều để cả vào chớp bóng, đâu còn thì-giờ mà giao-thông với Chúa? Má khuyến con đừng ham thế nữa, con để dành tiền mà giúp cho ban truyền-đạo và người thương-đu kia còn có ích hơn; con còn nhỏ, con phải tập lần sự hầu việc Chúa, thì lớn lên con sẽ ra người đạo-đức thật. Phải giết chết người cũ, đừng để mắt vào đời này, nhưng hãy để mắt vào Chúa, thì Ngài sẽ ban ơn cho con, con đã hiểu chưa?

Nước mắt gần tuôn, cậu Phi gật đầu đáp: —Ồ, thưa má, con hiểu rồi, bây giờ con mới biết đều con xin đây là trái lẽ. Vậy, con cầu-nguyện Chúa tha cho con.

Dứt lời, cậu liền quì dưới ngạch mà

cầu-nguyện. Bà Hoàng cũng cảm-động, quì xuống bên cậu Phi mà nài-xin với Chúa. Ngoài những tiếng cầu-nguyện, thì trong phòng ын lặng-lẽ như tờ. Cậu Phi cầu-xin Chúa gìn-giữ mình để thắng ma-quỉ; cầu-nguyện xong, bao nhiêu đều ước-vọng cũng tiêu-tan hết.

Bà Hoàng trông ra đường rồi nói:

—Kìa, ba con về kia, hãy sửa-soạn dùng cơm, rồi chúng ta đi thờ-phượng Chúa buổi tối.

Cậu vàng lời lui ra, thay quần-áo và rửa tay chơn. Ông Hoàng làm việc về, bà thuật chuyện lại, ông vui-mừng lắm và cảm ơn Chúa. Đoạn, cả nhà dùng cơm xong-xuôi, rồi đi thờ-phượng Chúa. Cậu Phi vui-về như thường, mặc dầu cậu không được xem chớp bóng nói, là đều lạ nhứt của đời cậu. Sáng hôm sau, cậu đi thờ-phượng Chúa và đem luôn số tiền dành-giùm bấy lâu mà giúp cho người thương-đu và ban truyền-đạo.—*Cô Nguyễn-thị-Thuần, Cao-lãnh.*

ĐÓ AI BIẾT?

29.—Chi-phái nào chia làm hai, một nửa ở tá-ngạn sông Giô-danh, một nửa ở hữu-ngạn? *Chi phái Ma-na-ác*

30.—Ai soi lỗ trên nắp một cái rương để nhận tiền dâng vào việc tu-hồ đền-thờ? *Giê-hô-giô-đá (II Vua 12 : 9)*

31.—Chỗ nào trong Kinh-Thánh nói đến sợi dây giày? *Mát 1 : 7 (Luq 14 : 28)*

32.—Chi-phái nào hăm đánh dân Ca-na-an trước hết, và tại sao vậy? *Chi phái Giu-đa (Suy 1 : 14)*

33.—Đức Giê-hô-va cho vua nào thấy bóng trên trác-ảnh lui lại? *S. Aê-chia (II Vua 20 : 11)*

34.—Chi-phái nào kèm đèn-tạm trong lúc đi qua đồng vắng? *Chi phái Ê-vi (Suy 2 : 17)*

35.—Trong Kinh-Thánh Tân-Uớc có quyền nào ta không biết rõ tác-giả? *Hê-lê 26*

36.—Nhà lãnh-tụ nào của dân Giu-đa làm quan tưu-chánh cho một vua? *Hê-lê mi (Hê 1 : 11)*

37.—Vua nào của xứ Giu-đa phạm đến đền-thờ và bị phạt mắc bệnh phong? *Thia 28*

38.—Xin viết hết câu này: «Kể ngu...» đại nói trong lòng rằng...» *(Chi-thiên 14 : 1)*